

סיפורו של המסעדן שיצר את "קליפורניה" ונלחם עתה לשמור על מסעדתו

מימיו הקרב - לסיד הבשר

אלי את רובהו ודרך את חכלי. הכל כחרף עין.

קיבלתי היסטריקה עצומה. קסצתי לעב"ר, רוי, חיבקתי אותו, ובדמעות בעיניים התי חננתי שלא יהרג אותי. אמרתי שיכניס מי שרוצה, רק שיעזוב אותי במנוחה. האנשים שמעו את דברי, חדרו למטוס ומילאו אותו עד גודש. עד כדי כך שכדי להגיע למקומי, ליד הטייס הראשי, הייתי צריך לדרוך על ראשים וידיים.

הדאקוטה שלי נועד ל-21 נוסעים. אמרתי לפליטים שעל חלק מהם לצאת — אחרת לא נוכל להמריא. כמובן שאיש לא שמע. מי שהיה נשאר היה נהרג לבסוף.

לפתע ראינו כיצד קרבים למקום חיליים פאקיסטניים רבים. הם נראו כמוכנים לכל. החלטנו לדהור על פני המסלול. מעולם לא ראיתי פחד כפי שנתגלה על סניהם של הטייסים הראשי, המהנדס והאלחוטאי. היו כל היכויים שבסוף המסלול לא יוכל הדא"קוטה להתרומם, ושנמשך על הקרקע — ישר לתוך החאדי הסמוך.

ברגע האחרון ממש נרעד המטוס קמעה, והתרומם בכבדות. נשמנו בכבדות. זה לקח לי שבועיים להתגבר על ההיסטריה ועל ה"בכי שבכיתי אותו יום בשההתעופה של סארגודה.

אבל בזה לא נגמר העניין. בדלהי חיכו לנו עם פקודה לקבל רק 21 איש, ולפתע נוכחו שממתניה עוד קבוצה אחת — גם היא של 21 איש.

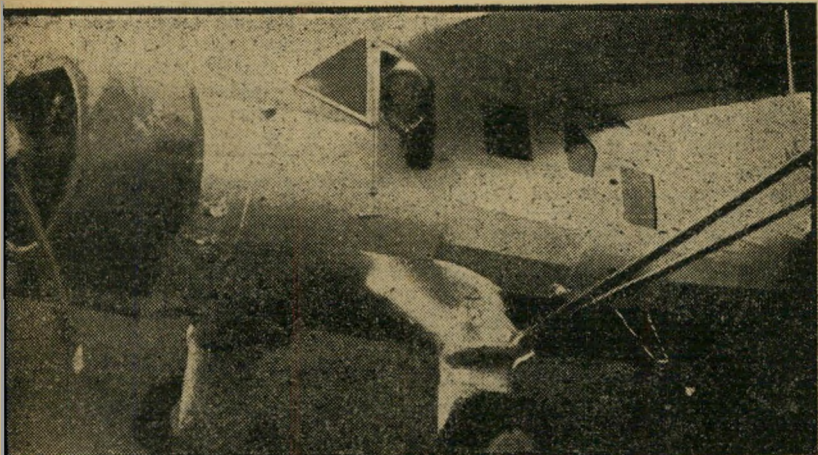
אנשי מיגדלי הפיקוח התבלבלו. הם לא הברו נו מה העניינים, חשבו כנראה שאלה נוסעים מטיסה קודמת. רק לאחר שהעבירו ארבע קבוצות — 74 איש בסך הכל — נוכחו לדעת שאנשי הצוות ממתינים להם.

היו צעקות, טענו שהסתכנו שלא לצורך. קיבלנו עוד פעם היסטריה. קיללנו אותם ואת ארצם ואת מלחמתם הטיפשית. לקחו

איש העסקים אייבי נתן עורך התפעלות שאינה נופלת מזו שעורך הטייס אייבי נתן. לפתע אנשי העסקים מבוגרים ומנוסים ממנו, הצליח אייבי, הנראה כעורר התפעלות שאינה נופלת מזו שעורך הטייס אייבי נתן. וקפדנית, ועבודה קשה ומפרכת במשך שמונה עשרה שעות ביממה.

מהאלבום

במחיל סס אייבי לראשונה במטוס חדימוני מיושן, מדגם גורסקמן, שיצא זה כבר מן השרות המקובל. תמונה זו צולמה בניס, שם אילצו הצרפתים את סייסי המחיל לנחות נחיתת אונס, שיחררו רק כעבור ארבעה שבועות.

באריל נראה אייבי הקברניט בתא הטייס של מטוס הנוסעים מדגם קוני סטליישן, המטוס היחיד בו טס בעת שרתו באריל. אייבי עזב את החברה סמוך לזמן בו נתקבלו ארבעה מטוסי הבריטייה, בהם לא הטיף אייבי לטוס.

בשבועות הקרובים עומד להחרץ גורלו של מקום שהתחיל את דרכו כמסעדה פשוטה, בלב דיונגוף, הפך חיש מחר לשמידבר, כ"מינרדי" בניו יורק או "שה מאכסים" בפאריס. אייבי נתן, הטייס הקרבי, שיסד את מסעדת "קאליפורניה", אינו בעליהמקום הבלעדי. הוא שיתף בעסק בעל-היהוון אשר זכו ב-47 אחוז מן המניות של החברה, קיוו ליהנות חיש מהר מפרי השקעתם — ומעמלו. עתה פרץ בין אייבי נתן לבין שותפיו סיכסוך. בעמודים אלה מפרסם אייבי את סיפורו האישי, סיפורו של אדם ששמו הפך סמל מסחרי, והגיע ממושג הטייסים ללב המרכז הנוצץ של תלאכיב — רחוב דיונגוף, בין הכיכר לשרדות קרד קיימת, מוקד השעשועים וחייחלילה של העיר הפואנת ביותר במדינת.

גאת אייבי נתן

כעבור שנתיים וחצי החלטתי שמספיק לי והתחלתי לעבוד בחברת תעופה אורחית ב"הודו. שם היה קל יותר. או כך נדמה היה לי.

★ ★ ★

74 נוסעים בדאקוטה אחד

אחד הג'ובים שקיבלתי על עצמי, היה הובלת פליטים הודיים, שרצו להגר מפאקיסטן להודו, כשהפרידו בין שתי ה"מדינות. נהרו קרא לטייסים אורחיים לעזרה, כי האימה היתה גדולה. היהודים והפאקיסטנים שאפו לחזור למדינותיהם. הסכמתי. תמורת העבודה הזאת שילמו יטה, אבל היא היתה מסוכנת מאוד. למשל, בשם סארגודה. לפני הנחיתה, נהגנו לעבור על פני העיר כדי להעיק את האנשים אותם באנו לקחת. עם האנשים, נהגו לבוא למקום חיליים פאקיסטניים. לא כדי להגן הפליטים, לקחו את כספם, ונתנו להם לטוס. הפעם היה בשההתעופה רק שוטר אחד, ואתו — אלפי פליטים. לפתע, הופיע מנהל הדואר של סארגודה, רכוב על סוס. בדמעות בעיניים ביקש מאתנו לקחת ילדה אחת, באמרו: "כל משפחתי נהרגה. רק בתי נותרה בחיים". הוא ממש ורק אותה לתוך המטוס, שלף חרב, פנה אחורה ודהר חזרה לעבר העיר.

מצחיק, כיום אני בחדשות יותר משי הייתי אי פעם. ותאמינו לי, היו לי הזדמנויות רבות בהן הייתי בחדשות. ויותר מעניינות מאשר פרשת הסיכסוך המיסחרי עם השותפים שלי, בקאליפורניה.

כפעם הראשונה חשתי כחדשה חיה שעה שהתרכס תחתי מטוס קרב. הייתי או בן פחות מ-18. שירתתי בחיל-האוויר הבריטי, בהודו, אחרי שזייפתי את גילי כדי להתקבל לצבא. באחת מטיסות-האימונים בניחוש נמוך, איבדתי את הכיוון ולא נשאר לי דלק כדי לחזור לבסיס. החלטתי לבצע נחיתת-אונס. הייתי מעל שדה בו עבדו המון הודים. טסתי כמה פעמים מעליהם כדי להזהיר אותם, ולבסוף נחתתי. המטוס התפרק לרסיסים. אני עצמי, יצאתי בלי שריטה.

התקשרתי בטלפון עם הבסיס. המדריך שלי ענה לי. הוא שאל איך יצאתי מן העסק. אמרתי לו: "בלי שריטה". אחר כך שאל מה עם המטוס. סיפרתי שאין מטוס. "אין דבר", אמר ומסר את הטלפון למפקד ה"בסיס. השאלה הראשונה של המפקד היתה: "מה עם המטוס?" אמרתי לו שהוא התפרק. "ומה אתך?" שאל. אמרתי בשימחה שאני בסדר. הוא שמח פחות ובידף במרץ. בצבא, הכל תלוי בוחית-הראייה.

זה היה הנס הראשון שקרה לי. השני — בו היה מצבי הרבה יותר חמור — קרה כשכבר עבדתי באריל.

שנתיים הייתי בחיל-האוויר הבריטי, התחלתי לטוס במקרה. כשגמרתי את בית-הספר בהודו, קראתי יום אחד בעתונם על טייס שהצטיין בקרב אחירי נגד מטוסים יפאניים החלטתי שזהו זה. הלכתי לטיס.